

dama; ka parrast omma surma weel nem-
mad siis saaksid head ja õnnistust keikile
neile saatma, kelle hinged Jummal nende
hõlde annud. Almmo olled puhkama, ar-
mas, wagga isä! agga ei sa minna need
pühhad õnsad tunnikesed ilmaške ärraun-
nustama, mil Jēfanda meie Jummal ja
Õnnisteggia eē, sinnoga seisime ja sinna
palweš meiega Temma pole õhkasid, ja
kirja sanna meile luggesid ja kiitsid. Pühha
rõõm siis paistis iggakord so silmist, ja isä-
lik armastus olli sinnust nähha, ning se tõs-
sine ja kindel nou, meid diete juhhatada
ja tele meid sata. Jummal au-järje eē
weel tahhan sind tännada, mo armas, kal-
lis isäke, et sa mind jo lapsest sadik olled
õppetanud, omma Lojat, omma Peästiat,
omma Õnnisteggiat tundma, uskus Tedda
armastama, ja keik omma murret Temma
peäle weretama. Jah tõeste, mo armad,
sellesinnatse lehkēsse luggejad, Jēfanda

peäle lootma, sedda minna küll ollen keigeen-
namiste neil koddosel luggemisse tunnil
õppinud. Sest mo armsa wannemattele juh-
tusid mitmed õnnetusēd, ja mitmed willet-
susēd piddid nemmad ärrakandma. Ja
ollid murre ja herduše kibbedad päwad kē,
isä siis wõttis luggemisse tunnil, isē palwe
sanna, isēärrališe laulo salmi, ja sefordse
murre ehk waewaga diete ühtesündsawa
Piibli sannaga ennast üllestoetada ja kan-
natuše jouole jätko püda. Ja ka sinna,
mo üpris wagga kallis, armas emmake, ja
kelle armastus ja heldus saab allati mo
meles seisma, — eē ka sinno südda ei saand
uēso julgust kätte, ja lotust. Keigewäggewama
peäle, kē se armastus ja heldus isē —
kui sa Temma kalli tootusē sannad kuulsid
ja so pallumissed süddant so sees, taewa
pole tõstsid! Õnsad ollete, sest ep olnud
teie lotus mitte tühhine. Kitsikusēs hüüd-
site Jēfandat appi, separrast on Temma